

E. B. WHITE

La trompeta del cigne

Traducció de Marc Donat

Il·lustracions de Núria Giralt Clausells



El jardí secret
de V I E N A

En Sam

Mentre tornava al campament creuant els aiguamolls, en Sam es preguntava si havia d'explicar al seu pare el que havia vist.

«L'únic que sé —es deia— és que demà tornaré a aquella bassa, i ho faré sol. Si li dic al pare el que he vist avui, voldrà venir-hi amb mi. I no em sembla una bona idea.»

En Sam tenia onze anys i es deia Beaver de cognom. Era fort per la seva edat, i tenia els cabells i els ulls negres, com un indi. També caminava com els indis, posant un peu just davant de l'altre gairebé sense fer soroll. Els aiguamolls que travessava eren un indret solitari, sense camins marcats, i amb un terra fangós per on costava caminar. Cada dos per tres, en Sam es treia la brúixola de la butxaca i comprovava la ruta per assegurar-se que anava cap a l'oest. El Canadà és immens i gran part del país està deshabitat. Perdre's pels boscos i els aiguamolls de l'oest del Canadà podia ser un problema força greu.

Avançant amb dificultats, el noi no deixava de rumiar en la meravella que acabava de veure. No hi ha gaire gent al món que hagi vist un niu de cigne trompeta. Aquell dia de primavera, en Sam n'havia trobat un en aquella bassa allunyada i havia vist els dos fabulosos ocells blancs de llarg coll blanc i bec

negre. Res del que havia vist en la seva vida l'havia fet sentir com es va sentir aleshores, en aquella petita bassa solitària, davant dels dos cignes enormes. Eren molt més grossos que qualsevol altre ocell que hagués vist mai. El niu, un munt de branques i herbes, també era molt gros. La mare estava asseguda damunt dels ous, el pare nedava lentament al seu voltant protegint-la.

Quan en Sam va arribar a la tenda, cansat i amb gana, va trobar el seu pare fregint un parell de peixos.

—On has estat? —li va preguntar el senyor Beaver.

—Fent un volt —va respondre-li en Sam—. He anat fins a una bassa a més d'un parell de quilòmetres d'aquí. És la que veiem des del cel quan arribem. No és gaire grossa, com a mínim no ho és més que aquest llac on som.

—Hi has vist res, allà? —li va preguntar el pare.

—Doncs... —va començar en Sam—, és una bassa fangosa, plena de joncs i espadanyes. No crec que sigui gaire bon lloc per pescar. I és difícil arribar-hi, s'han de travessar uns aiguamolls.

—I hi has vist res? —va repetir el senyor Beaver.

—Una rata mesquera —va dir en Sam—, i unes quantes merles ala-roges.

El senyor Beaver va aixecar el cap de la cuina de llenya on fregia els peixos en una paella.

—Sam —va començar—, sé que t'agrada sortir a voltar. Però no t'oblidis que aquests boscos i marjals no són com els

que hi ha a casa nostra, a Montana. Si tornes a la bassa, vigila de no perdre't. No m'agrada que creuis els aiguamolls. Són perillosos. Pots ficar el peu en un tros de terra inestable i enfonsar-t'hi, i no hi hauria ningú que et pogués treure d'allà.

—Aniré amb molt de compte —va fer en Sam.

Tenia molt clar que tornaria a la bassa on hi havia els cignes. I no tenia cap intenció de perdre's pel bosc. Es va sentir alleujat de no haver parlat al seu pare dels cignes que havia vist, però alhora se sentia incòmode. No era un noi gaire reservat, però tenia una dèria: li agradava guardar-se algunes coses. I li agradava estar sol, sobretot al bosc. Li encantava viure al ranxo del pare a Sweet Grass, Montana. S'estimava la mare. S'estimava en Duke, el seu cavall. Li encantava cavalcar per les pastures. Li encantava estar pendent dels hostes que cada estiu s'instal·laven al ranxo dels Beaver.

Però el que més li agradava de tot eren aquells viatges al Canadà amb el seu pare. Com que a la senyora Beaver no li entusiasmava la vida al bosc i tan sols els acompanyava molt de tant en tant, habitualment hi viatjaven només en Sam i el seu pare. Creuaven la frontera del Canadà en cotxe. Allà, el senyor Beaver llogava una avioneta que els duia fins al llac on hi havia el campament, i hi passaven uns dies pescant, descansant i fent excursions. El senyor Beaver pescava i descansava. En Sam sortia d'excursió. Fins que en Shorty, el pilot, tornava per emportar-se'ls. Quan sentien el soroll del motor, s'afanyaven a saludar-lo i miraven com aterrava damunt del

llac i conduïa l'avioneta fins al moll. Eren els dies més feliços de la vida d'en Sam, aquells dies en plena natura, ben lluny, ben lluny de tot, sense cotxes, sense carreteres, sense gent, sense sorolls, sense escola, sense deures, sense problemes, tret del problema de perdre's. I, per descomptat, el problema de què seria quan es fes gran. Tots els nois el tenen, aquest problema.

Aquell vespre, després de sopar, en Sam i el seu pare van seure una estona fora la tenda. En Sam es va posar a llegir un llibre d'ocells.

—Pare —va començar—, creus que tornarem a aquest campament d'aquí a un mes, vull dir, d'aquí a uns trenta-cinc dies més o menys?

—Suposo que sí —li va respondre el senyor Beaver—. Espero que sí. Però per què trenta-cinc dies? Què ha de passar d'aquí a trenta-cinc dies?

—Oh, no res —va dir en Sam—. Només pensava que tot això serà molt bonic d'aquí a trenta-cinc dies.

—És la ximpleria més grossa que he sentit mai —va fer el senyor Beaver—. Sempre és molt bonic, tot això.

En Sam va entrar a la tenda. En sabia molt, d'ocells, i sabia que els cignes covaven els ous uns trenta-cinc dies. Esperava poder ser allà a la bassa per veure els pollets quan sortissin de l'ou.

En Sam escrivia un dietari, un diari de la seva vida. Era un quadern senzill que tenia sempre al costat del llit. Cada ves-

pre, abans d'anar a dormir, hi escrivia. Sobre el que havia fet, el que havia vist, les idees que havia tingut. De vegades hi dibuixava. I sempre abans d'acabar es feia una pregunta per poder-hi pensar mentre s'adormia. El dia que va descobrir el niu de cignes, en Sam va escriure al seu diari:

Avui he vist un parell de cignes trompeta en una bassa a l'est del campament. La femella estava al niu covant els ous. N'he vist tres, d'ous, però en dibuixaré quatre perquè em sembla que a sota n'hi havia un altre. Aquesta és la troballa més extraordinària que he fet en tota la meua vida. No ho he dit al pare. Demà tornaré a visitar els cignes. Avui he sentit el lladruc d'una guineu. Per què lladra, la guineu? Està nerviosa?, preocupada?, té gana?, o potser està parlant amb una altra guineu? Per què lladra, la guineu?

En Sam va tancar el quadern, es va despullar, es va ficar al llit i es va quedar estirat amb els ulls tancats, preguntant-se per què lladraven les guineus. Al cap d'uns moments es va adormir.

